

Mámou

An illustration of a woman with long, flowing blonde hair sitting on a wooden park bench. She is wearing a red top with a dark, patterned vest and red trousers. A small child is sitting on her back, and she has her hand on the child's head. She is looking towards the right, where a church tower with a blue roof and a golden spire is visible in the distance. The scene is set in a park with green grass, several tall, dark green trees, and a winding path. The sky is a deep blue with soft, white, horizontal clouds. The overall style is soft and painterly.

Šárka Ferrerová

● ■ pointa

Mámou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Šárka Ferrerová
Mámou – e-kniha

Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Mámmou

Máma

A stylized illustration in a muted color palette. A woman with long, flowing blonde hair is seated on a wooden park bench, cradling a baby wrapped in a dark, patterned blanket. She is looking towards the right. The background features a path leading to a small, white, lantern-like structure, flanked by dark, tiered trees. The sky is filled with soft, white, cloud-like shapes. The overall mood is serene and contemplative.

Šárka Ferrerová

● ■ pointa

Osobní díky

Soře

děkuju za inspiraci.

Davidovi

děkuju za Soru a za podporu.

Saše, Denče a Janě

děkuju za dodání odvahy.

Všem dalším zmíněným kamarádkám (a kamarádovi)
děkuju za rady, tipy a hlavně za to, že to s nimi můžu sdílet.

Sořiným babičkám, dědečkům a prababičkám
děkuju hlavně za to, že jsou.

Autorské díky

Knížka vznikla díky pomoci spoustě dobrých lidí a pár z nich si
přálo nechat v ní i tištěnou stopu. Tady jsou:

létající Hana Opálková

s láskou vařící a s dětmi si hrající Ana Nogales Díaz

spolunosící a letadla pilotující Kateřina Machula

Báru, Valkyrie a maso milující Tomáš Pešek

nejlepší dětský knížky vybírající Dana Antlová

vánočně-novoroční dětská parťačka Majda Fišerová

týmově vášnivá Ron Miasnikov

a profi máma všem (dětem, parašutistům i koním) Alenka

Košťálová-Hörmann

Obsah

- Kapitola 0 Jednorožčí **mámou**
alias úvod
- Kapitola 1 **Mámou** podle občanského zákoníku
aneb porod
- Kapitola 2 **Mámou** borůvce
jak jsem o dítěti už věděla, ale ještě jsem si na něj musela pár měsíců počkat
- Kapitola 3 Hippie, nebo možná hipster **mámou**
jak jsem si to mámování přebrala po svém
- Kapitola 4 **Mámou** mezi mámami (a tátami)
když se člověk dostane do bandy těch, co už porodili
- Kapitola 5 **Mámou** superhrdinkou
silácká kapitola o zdánlivě slabé mámě, co se ale jen tak nevzdává
- Kapitola 6 **Mámou** na cestě k poznání
co jsem se v prvním roce naučila a došla jsem k mateřskému osvícení?

Je to zkrátka celý o prožití jednoho těhotenství, porodu
a popasování se s novou životní rolí.
Rolí matky.

Jednorožčí mámou

Když jsem měla ještě Soru v břiše, moje kamarádka Saša mi řekla, že budu určitě máma-jednorožec. Vlastně nevím, jestli se to tak vůbec říká, nebo si tohle označení vymyslela sama. Ale chtěla mi tím říct, že budu mít setsakra neobyčejný a hlavně záviděníhodný štěstí. Můj porod bude trvat půl hodiny a budu si u toho číst Steinbecka. Dva dny po porodu budu mít na břichu pekáč buchet a šest týdnů po něm mi už bude dítě vyklízet myčku a u toho říkat vyjmenovaná slova po B.

No, úplně jednorožčí mámou nejsem a ani duhu neprádím (můj muž to může potvrdit). Ale kliku nejspíš mám. A ač jsem za ni strašně ráda, nechci se s ní nijak vyťahovat. Vyprávím všechno tak, jak to bylo či jak si to ve víru událostí pamatuju. Anebo jak jsem to viděla a vidím zpoza sem tam nasazených růžových brýlí.

Budu ráda, když si je na čtení nasadíte taky.

A řekněme si na rovinu – nemáme svým způsobem jedno obrovitánský ukakaný, ublinkávací, uječený štěstí všichni rodiče? Není nakonec jedno, jestli jsou naše břicha pekáče buchet, nebo jen jedna velká buchta? Hlavně když jsou ti naši pacholci na světě?

Jasně že jo!

Mámou podle občanského zákoníku

Že by to byli ti slibovaní poslíčci, ptala jsem se sama sebe, zatímco jsem si sedala na židli. Párkrát jsem se nenápadně, ale zhluboka nadechla.

„Tak co? Jak bylo s našima?“ ptal se David.

„Jo. Prima. Prošli jsme se po Malé Straně, vylezli na Hrad a pak jsme se stavili na oběd ve španělské restauraci.“

„Španělské?“

„Jo. Chtěli jsme českou, ale ty, na který jsme narazili, měly plno a my měli hlad, tak jsme dali španělskou. Alespoň si od české na chvílku oddychli,“ usmála jsem se.

Zatímco se David převlíkal z pracovního, poslala jsem Denče a Saše zprávu, že mám možná konečně ty slavný poslíčky. Saša mi odpověděla, že mám odpočívat a třeba to přejde. Je fakt, že jsem své budoucí dceři řekla, že osmadvacátého a devěťadvacátého jsou přijatelná data pro její debut a můj těhotenský průkaz na zítra předpovídal ve středních Čechách biozátěž trojku, střídavé výkřiky a možnost porodu. Nejspíš by ale bylo vhodnější, kdyby ten můj plod vydržel až do druhého ledna nebo dál. Lenka přece říkala, že pro sportovce je lepší datum narození na začátku roku než na konci. A ta o tom musí něco vědět, když byla na olympiádě. Co je ale důležitější, že dětský pokoj zrovna zabrali tchán s tchyní. A to úplně nejdůležitější, ještě jsem s tím sakra úplně nepočítala!

Když jsme došli domů, jakoby nic jsem si začala listovat knihou o těhotenství a porodu. Prvních pár měsíců jsem poctivě